

FORSVAR NORSK SJØLRÅDERETT!

SLUTT AKTIVT
OPP OM EEC MOTSTANDEN!

**LINJE FOR
ARBEIDET
MED VALGKAMPEN**

INNHOLDSFORTEGNELSE:

EEC og det nasjonale spørsmål.....s. 3
Linje for valgkampen.....s.13
"Alternativet" og etter valget.....s.18

Utgitt av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.

EEC OG DET NASJONALE SPØRSMÅL

HVA SAKEN GJELDER

Det er viktig å slå fast at tida framover er preget fullstendig av kampen for å bevare norsk sjølråderett. Det gjelder om Norge skal underlegges, innlemmes i EEC, eller om Norge skal fortsette som en selvstendig stat.

EEC er en imperialistisk allianse med Vest-Tyskland som hoved-drivkraft. Sterke krefter ønsker en utvikling mot en Europa-stat med egen hær. Det norske folket står overfor at et medlemskap i EEC vil bety en undertrykking av folket fra EEC-imperialismens side. Medlemskap åpner for politisk kontroll med Norge, og for underlegging av norsk økonomi under EECs storkapital.

På samme vis som før 1905 og i krigstiden må spørsmålet om uavhengigheten for Norge bli folkets viktigste krav og kampoppgave.

Gamle Norge på fremmede hender.

«Vær så artig, mine herskaber! Vandfald, gruber og skoge til
dagens billigste priser!»

*Ukingen kommenterer utanlandske oppkjøp av norske
naturressursar, 1906.*

NORGE TRENGER SJØLRÅDERETT

Det reises i dag harde angrep på den nasjonale sjølråderetten. Vi må slå fast at folket trenger sjølråderetten, at den er i vår interesse. Nasjonal sjølråderett er vår rett til å føre en sjølstendig politikk for Norge enten den går sammen med EECs politikk eller på tvers av den. Den betyr ikke at vi skal isolere oss, nekte samarbeid. Men den betyr at vi kan nekte samarbeid med EEC dersom det går på tvers av våre interesser. Denne retten mister vi i den politiske unionen EEC skal utvikles til.

Det er en rekke problemer som trenger løsninger på tvers av landegrensene, og det er problemer vi kan løse alene. For begge deler trenger vi sjølråderett! Når Island, for å beskytte den fisken folket der har som eksistensgrunnlag, vil øke fiskerigrensen til 50 nautiske mil – så møtes de av harde trusler og rettsak fra EEC-landene. Sist de gjorde det kom England med krigsskip. Så lenge vi er enige med stormaktene kan vi løse alle problemer gjennom forhandlinger, og er vi uenige kan vi som Island trygge arbeidsplassene med nasjonale tiltak. I EEC har Vest-Tyskland forsøkt seg med tiltak mot bly i bensinen, og Belgia med støtte til svake utkantbedrifter. Dette ble avvist som nasjonale oppgaver – de ble ikke løst. Transportpolitikken, med motorveier og overlydfly er også »felles» saker som vi ikke kan regulere på egen hånd. Der må vi være med på tysk/engelsk/fransk politikk, nasjoner som satser hundrevis av milliarder på sine biler og superfly.

Så lenge vi er enige spiller ikke EEC-medlemskap noen rolle, men er vi uenige med stormaktene trenger vi sjølråderetten for å sikre at våre interesser ikke trækkes ned.

EEC ER UNION

EEC-landene har vedtatt å utvikle en økonomisk og monetær union, og søkerlandene har akseptert at denne planen skal gjennomføres. Det er en del av forhandlingsresultatet. Grunnideen med unionen er at EEC skal kunne gjennomføre en egen politikk på tvers av nasjonene, og at denne politikk skal være bindende for medlemmene. Alt nå er det klart når det gjelder jordbruket. Striden om subsidiene og fortolkningene av avtalene gjelder om EEC kan bruke subsidier. Det er helt klart at dette avgjøres av EEC – og ikke av Norge. Men det som er slått fast nå er en union med perspektiver for all politikk, en utvikling mot en stat, en Europa-stat under vest-tysk ledelse.

Hva betyr unionen? Den er slått fast i Wernerplanen etc. og innebærer i første omgang at EEC skal ta bestemmelser om statsbudsjettene størrelse, kredittpolitikken (utlånsrammer etc.), felles valuta. Dette betyr at viktige spørsmål som priser, arbeidsløshet, rente og industriutvikling skal bli fastlagt som en EEC-politikk, bindende for alle medlemsland. Det er en konsekvens av ideen med EEC – og det fører til at nasjonal politikk må underordnes EECs rammer. Men unionen har meget større perspektiver: Barzel og Brandt slo den fast som sin politiske linje i EEC under kompromisset i mai. Brandt har sagt klart fra at han tenker seg EEC-hær innen 1980. Formannen i kommisjonen, Mansholt, har framholdt at unionen er nødvendig for å overta USAs lederrolle i verden, og Englands statsminister Heath pekte i juni på de store mulighetene en EEC-politikk vil gi for å overta USAs ledende rolle i u-landene. Det er i

praksis perspektivene USAs ledende rolle i u-landene vil få. Det er i praksis perspektivene for en ny stat, en imperialistisk europeisk stormaktsblokk, med felles handelspolitikk, felles utenrikspolitikk (Davignonrapporten: Europa skal tale med en stemme) og med felles hær.

UNION ER I K K E SAMARBEID, MEN UNDERTRYKKING

Union og samarbeid er to forskjellige ting. Det er fullt mulig å samarbeide uten union, noe vel forholdet mellom Sverige og Norge burde vise. Union er i dag noe den sterkeste trenger for å diktere de svakeste sin vilje. I virkeligheten slår JA-flokken beina under sin egen argumentasjon når de sier at vi må inn i EEC for å samarbeide. Dersom EEC er en blokk som ikke vil samarbeide med land som ikke er medlem, så bør vi jo nettopp ikke gå inn, for da er det fare på ferde med Norges forhold til de mer enn hundre land i verden som ikke er EEC-land.

UNIONEN FRATAR OSS SELVSTENDIGHETEN OG SVEKKER RÅDERETTEN!

Når Willoch hilser unionen med at »en sterkere innsats fra EFs side i distriktsutbygging vil ha positive virkninger for vårt eget land» – så må vi ha nasjonale midler til å verge oss mot de muligheter EECs »distriktspolitikk» åpner.

Uten at nasjonene kunne hindre det har den til nå ført til millioner av fremmedarbeidere fra Italia, til millioner av nedlagte gårdsbruk, til stopp på

distriktstiltak i Belgia. Det sentrale er ikke bare at slike ting skjer for folkene i EEC. Hovedsaken er at når landene gir fra seg den nasjonale sjølråderetten, så kan folkene ikke lenger hindre at slikt skjer.

EEC griper dermed inn i norsk innenrikspolitikk. Det samme er tilfelle med matvareprisene. Medlemskap vil øke dem fordi vi må føre samme tollpolitikk som EEC når vi innfører mat. Dette alene er mer enn hele tarifftillegget i år.

EEC-tilhengerne gjør stort nummer av noe de kaller råderett, dvs. vår rett til å delta i å lage EECs felles politikk.

Denne råderett er ikke annet enn oppspinn.

Bratteli og Willoch kan jo prøve å innbille oss at Norge får noen som helst råderett i spørsmål hvor vi måtte stå mot Vest-Tyskland, Storbritannia og Frankrike. Disse tre landa har «kjøttvekt» nok til å dominere alle EECs organer sjøl om alle de andre landa er imot.

I Norge vokser f.eks. kravet om å fjerne momsen på matvarer. Vil EEC-medlemskap gi oss råderett over dette spørsmålet? Nei, i dag kan dette spørsmålet bestemmes ved enkelt vedtak i Stortinget. EEC-landet Italia fikk for ei tid siden erfare at det er helt annerledes i EEC. Den italienske regjeringa ville nemlig fjerne momsen, men EEC-kommisjonen satte seg imot, og det ble ikke noe av.

På stadig flere områder må problemer løses internasjonalt. Det som trengs er samarbeid. Det er mangelen på samarbeid som truer fiskebestanden, som truer med fortsatt bly i bensinen. Kanskje den viktigste årsaken til denne «mangel på samarbeid» er de mektige kapitalinteressene som er knyttet til trållerredier, til oljeforedling, til alle storkonsernene. De ønsker maksimal avkastning av kapitalen, og hindrer mottiltak mot forurensninger etc. Problemet er å finne en felles politikk, dvs. å bli enige. Hadde landene vært det, behøvde de jo ikke noe EEC for å stoppe valutakriser, lage miljøvern, etc. Poenget er jo tvert imot at landene ikke er enige om slike nøkkelspørsmål, og at de forsøker å tvinge fram løsninger som styrker maktgruppene i hvert land. Det er ikke manglende forhandlingsorganer som bremser, men rett og slett at f.eks. norsk, nasjonal oljepolitikk går på tvers av den vest-tyske monopolkapitalens ønsker, og at de derfor vil hindre en slik politikk. EEC-medlemskap gjør at vi ikke kan hindre en politikk som skader det norske folket, derfor trenger vi sjølråderetten og må stå utenfor EEC.

DET NORSKE FOLKET TRENGER SIKKERHET

Sterke krefter i EEC vil organisere en egen EEC-hær. Tyske interesser, med Brandt og Strauss i spissen har presset dette fram. Sicco Mansholt, presidenten i EEC-kommisjonen snakker om at «Europa har en misjon i verden». Han snakker om at EEC skal ta over USAs rolle. Vi vet intet om hva denne omleggingen av forsvarsopplegget betyr. Vi vet ikke hva EUROPA-HÆREN skal brukes til. Men vi vet at disse landene alt nå fører krig, Frankrike i Tchad og England i Nord-Irland. Og vi vet at de styrker militære bedriftsvern mot arbeiderne i EEC-landene. De har store ambisjoner om norsk olje og norske råvarer, de har ambisjoner om å bli en ny supermakt. Dette nye spillet må vi holde oss utenfor – derfor skal vi ikke inn i EEC!

Vesttyske tanks på parade

EEC-TILHENGERNE VIL HA UNION!

»Når Per Borten er sikker på at EEC fører til Europas Forente Stater må han ha fått profetens nådegaver» hånte Arbeiderbladet på lederplass 7/4. Samtidig satt partiets handelsminister og skrev ut regjeringens program for unionen. Under debatten om EEC på Stortinget i juni hadde de alt slått om og forsvarte unionen som en bra løsning. Sjølsagt sier de det ikke rett ut. Paroler som »fram for unionen» vil ha liten slagkraft. De framstiller det som »samarbeid» og spør i svære annonser om folk tør si nei til det. I praksis har de likevel endret politikk fra å framheve retten til å si nei til å legge vekt på at unionen kan »temme storkapitalen», redde distriktene og øke naturvernet. Willoch strekker seg helt til å fastslå at EEC har forsvarspolitiske perspektiver. Og Bratteli taler i høye ord om at nå skal vi temme valutaspekulanter og monopolkapitalen. Poenget er jo at dette kan vi gjøre uten EEC-medlemskap,

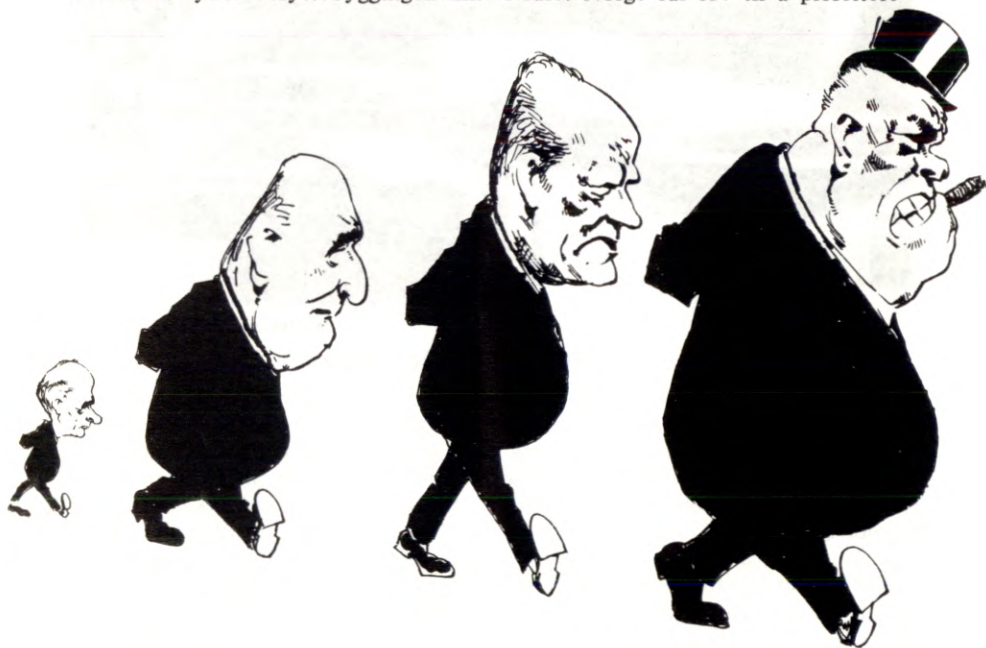
mens vi som medlemmer må stole på at EEC lager en løsning som ikke knuser vår økonomi helt.

Regjeringen forsøker i markedsmeldingen å få det til at unionen er de små lands våpen. »Det er nettopp de små land i EF som presser på for å få styrket Fellesskapenes overnasjonale karakter» sier de. Og Willoch følger opp med »de innrømmelser de små land krever betyr ofte forholdsvis lite for de store, så vi kan sikre oss med gode forhandlere». Alt dette er slått i grus av stormaktene. England, Vest-Tyskland, Frankrike og EEC-kommisjonen har slått fast unionen som d e r e s politiske mål med EEC.

UNION OG SJØLRÅDERETT LAR SEG IKKE FORENE

Bratteli snakker om at vi skal »temme» krefter ingen stat har klart til nå. Poenget er vel nettopp at de tiltak stormaktene kunne ønsket seg har skadet andre land slik at ingen enighet kunne oppnås. Det nye med den unionen EEC-tilhengerne nå går inn for er at den treffer bindende vedtak for hele EEC på en rekke områder. Norge har sagt seg enig i denne utviklingen før medlemskapet, mens markedsmeldingen gir uttrykk av at vi har vetorett. Vetoretten omfatter bare tillempingsmåten, målet for unionen er vedtatt og akseptert som bindende.

En »Ja til EF»-avis har faktisk plumpet ut med litt av sannheten når en overskrift lyder: »Hyttebyggingen ikke i fare. Norge får lov til å prioritere

Med bare 1,8% av produksjonen i EEC blir medinnflytelsen liten.

nordmenn». Påstanden om at norske tomter ikke vil bli solgt til utlendinger i økende tempo, stemmer ikke. Men det som stemmer er at dersom Norge skal kunne gjøre noe med dette, må landet »ha lov» av kommisjonen i Brussel, som EF-avisa innrømmer. Det er faktisk rørende, Brussel *vil gi Norge lov til å disponere norsk jord!*

NORGE MÅ IKKE PÅ GLID

sier Aftenposten når EEC-tilhengerne tar i bruk sikkerhetspolitikken for å forsøke å skremme det norske folket under EECs og den vest-tyske imperialismens kontroll. Og Willoch føyer til at EEC tar opp sikkerhetspolitikken, derfor må vi med! Dermed innrømmer de at det er snakk om Europa-hær, om union og en helt ny politikk, som Norge i k k e kan kontrollere eller bryte med. Vi har tvert imot forpliktet oss til å godta en slik utvikling.

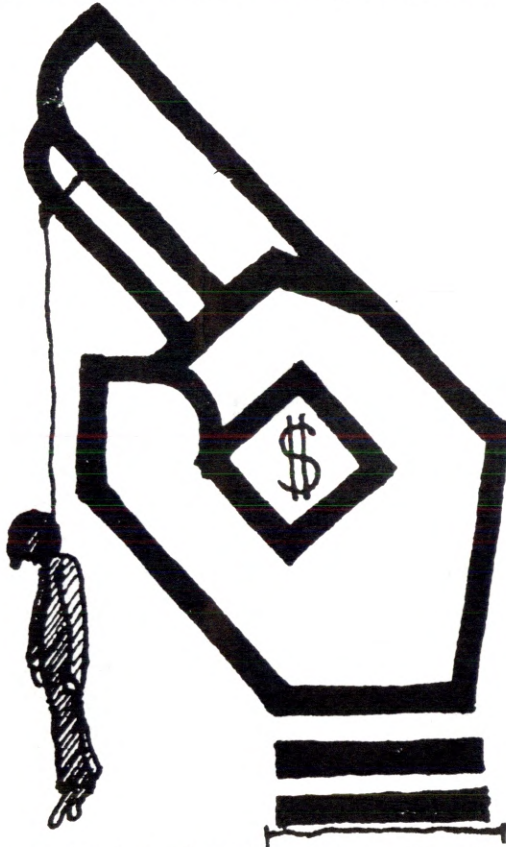
Den tyske marine er allerede på plass ved oljefeltene i Nordsjoen.

Er vi medlem, så er det ingen vanlig måte å komme ut på, det er ikke noen rett til å melde seg ut. Willoch og Brattelis politikk er n e t t o p p å få Norge på glid en vei vi ikke vet hvor ender, og der vi ikke kan snu.

Mange t v i l e r i dag på om EEC-medlemskap er bra, og mange mener de ikke behøver å stemme. Når EEC-medlemskap for godt slår fast utviklingen og ikke åpner for »nyvurdering» seinere, så må det være viktig at også disse stemmer NEI ved folkeavstemningen. Det er i k k e noe vanlig valg fordi det ene alternativet, fullt medlemskap, låser døra for godt, mens vi fritt kan vurdere a l l e alternativer utenfor.

FORSVAR ARBEIDSPLASSENE – STEM NEI

Det er reist en voldsom kampanje for at arbeidsplassene skal være i fare utenfor EEC. Typisk nok er den ledet av Industriforbundet og Creditbanken, Rederforbundet og Arbeidsgiverforeningen. Poenget for dem er at de kan tjene på medlemskap, mens bedriftene som helhet og arbeidsfolk vil tape.

Stortingsmeldingen er hard i påstandene hvis vi ikke blir medlem: »Usikkerheten kan føre til norsk etablering av produksjon innenfor det utvidete EF, i stedet for utbygging i Norge.» »Norsk medlemskap vil gi sterkere økonomisk vekst enn andre tilknytningsformer.» Bedriftsledelsene har sendt brev til de ansatte der de truer med oppsigelser hvis vi ikke blir medlem i EEC, osv. Denne hetsen må sterkt tilbakevises fordi den er u s a n n, den snur tingene helt opp ned. Et EEC-medlemskap vil true alle arbeidsplasser i Norge.

Når regjeringen truer med at bedrifter vil flytte ut hvis vi blir utenfor EEC, så underslår de at Norge kan hindre slik utflytting for å sikre

arbeidsplassene. Blir vi EEC-medlemmer derimot vil fri kapitalbevegelse bety at vi ikke kan hindre det lenger. Det er da storindustrien kan flytte overskuddet ut av landet og etablere arbeidsplasser i f.eks. Tyskland. Resultat: Fare for at norske arbeidere må dra utenlands.

Samtidig åpner EEC-medlemskapet for at EECs storkonserner med vest-tyske giganter i spissen kan *kjøre opp* eller *utkonkurrere* norsk industri. Hovedparten av arbeidsplassene er i industri som blir mer utsatt når tollene mot EEC faller vekk. Regjeringen har alt varslet at en kan vente oppkjøp av norske bedrifter hvis vi blir medlem.

I EEC-landene startes nå svære investeringsselskap for å kjøpe opp bedrifter i smålandene som kommer inn. Realiteten i »det felles marked» for etableringer er at avgjørelser om norske bedrifter vil bli tatt av storkonserner som har sikret seg full kontroll med norsk industri. Vanskene med å stoppe nedlegginger og flyttinger av produksjonen blir helt andre i EEC. Bratteli håper at unionen skal kontrollere. Sannheten er tvert imot at unionen – på godt og vondt – vil binde norsk politikk overfor Europas storkonserner med den vest-tyske monopolkapitalen i spissen.

Skipsrederne og regjeringen går hånd i hånd og påstår at vi får usikre tider utenfor EEC og fare for svikt i valutainntekten. De truer med at EEC kan stenge norske båter fordi de har nok båter alene. Men de unnlater å nevne at EEC nettopp mangler de båtene vi har, tankere og bulkcarriere. Disse to typene utgjør 82% av vår flåte. Samtidig som de skriker opp om valutainntektene »glemmer» de at det er fri kapitalbevegelse og lik etableringsrett i EEC som nettopp svekker vår mulighet til å sikre at redernes valuta og overskudd kommer hit og ikke fører til etableringer i andre EEC-land. EEC-medlemskapet vil nettopp være en fare for valutainntektene – mens rederne kan velge investeringssted friere enn før.

LO har snakket om de store fordeler en kan oppnå i EEC med en felles fagbevegelse. En kan tro hva en vil om det, men nå er denne fagbevegelsen opprettet, og med medlemmer både i og utenfor EEC, medlemskap var sjølsagt ingen forutsetning for det. Fagbevegelsen i EEC møter akkurat nå en rekke nye, harde tiltak. I Frankrike og Italia er fascismen på frammarsj, med etablering av tvangsorganisering og væpnede korps mot streikende arbeidere.

I Tyskland er det innført politisk vurdering før ansettelser i staten, og bedriftskorps. De harde tiltakene mot arbeiderne, sammen med at millioner går ledige eller blir satt på tvungen deltid viser at EEC-systemet nå presser arbeidsfolk i EEC-landene mer enn noensinne.

Arbeidere i Belgia reiste krav til regjeringen for å sikre utsatte arbeidsplasser – det ble avvist av EEC. EEC-gigantene har i vinter nedlagt hele byer fordi »det ikke var lønnsomt». Norske arbeidere trenger den nasjonale sjølråderetten for å verge oss mot en slik utvikling, for å kunne stille krav om å hindre nedlegging og avfolking og forurensing.

4. HOVEDPUNKTER FRAM TIL FOLKEAVSTEMNINGEN

Skal vi sammenfatte de viktigste områdene for å vise faren ved norsk EEC-medlemskap må vi derfor slå fast:

1. Sjølråderetten er hovedsaka, alt dreier seg om retten til å føre en nasjonal

politikk. Folket trenger denne retten, og EEC-tilhengerne ønsker nå en EEC-union.

2. EEC-truselen mot arbeidsplassene må utdypes. Det er ikke slik at EEC gavner noen arbeidsplasser. Selv om eierne ser lyst på mulighetene for nye investeringer i EEC, så er medlemskapet en trusel for alle arbeidere. Det er viktig å slå fast at dette gjelder funksjonærene like meget.
3. EEC-tilhengers utkjør med sikkerhetspolitikken betyr at de nå gir unionen betydning også for militærpolitikken. En utvikling mot Europa-hær må vi sterkt avvise.
4. Mange tviler på hva de skal stemme. De stoler på Bratteli og tar liten notis av at Høyre er ivrige EEC-tilhengere. Vi må reise parolen om at disse må stemme NEI.

STUDIESPØRSMÅL

1. Hva er sjølråderett – hva betyr den for folket?
2. Hva svarer vi folk på at »EEC er samarbeide der vi får medbestemmelse«?

LINJE FOR VALGKAMPEN

ENHETSFRONTEN

Under alle forhold vil Akmed få viktige oppgaver. Også resten av enhetsfronten mot EEC vil ha store oppgaver. Enhver EEC-motstander bør se det som sin oppgave å sikre at færrest mulig faller fra, at folk ikke legger ned arbeidet eller godtar tilhengernes spill. Vi må sikre at styrken og enheten bevares og ikke raseres til fordel for spesielle parti-interesser i EEC-saka.

HOVEDLINJENE I VALGKAMPOPPLEGGET

I de kommende månedene vil Arbeiderkomiteens arbeid fullt og helt rettes inn på folkeavstemninga. Det kampen står om nå er å vinne den. Uansett utfall er det klart at kampen vil fortsette etter folkeavstemninga i nye former alt etter hva situasjonen krever. Men nå er kampformen det vi i videste forstand kan kalle en »valgkamp».

● Valgkampfasen bringer ingen grunnleggende nye elementer i politikken, men den stiller krav til å konsentrere politikken og nå vidt ut med den.

Slik er det fortsatt unionen som står i sentrum. Det er »Nei til salg av Norge» og »Forsvar sjølråderetten». Taper vi først sjølråderetten og blir underlagt unionen, vil det i sin tur føre til forverring i folkets kår på en rekke områder. Da kommer EEC-hæren, da raseres arbeidsplassene, da øker dyrtida, da kan rederne rømme med handelsflåten og gå på land med sin profitt – på kontinentet. I unionen kan vi ikke hindre dette. Vi behøver sjølråderetten for å forsvare folkets kår. Unionen vil derfor gjennomsyre all vår agitasjon, binde sammen alle tema vi kjører ut. Den vil være brennpunktet i valgkampen.

● Det nye med valgkampen ligger i at vi vil satse på å presentere denne politikken så oversiktlig og kortfattet som mulig. Derfor vil vi legge mer vekt på plakater med gode tekster enn på brosjyrer, mer vekt på enkle argumenterende veggaviser enn på studiehefter. Kort sagt må vi legge mer vekt på *agitasjon*.

● Opp mot folkeavstemninga vil folk bli oversvømt av papir. Vi vil derfor sette som vår målsetning å nå det store flertallet av de stemmeberettigede *personlig* med vår linje. Dette betyr at vi legger hovedvekten på *husbesøk*.

Ved å gå fra dør til dør og diskutere EEC, kan vi effektivt motvirke JA-folkenes propaganda. Slik kan vi få kjenne grunnene til at noen ennå tviler og at noen i folkets rekker har tatt stilling for EEC. Dermed kan vi på en konkret måte ta opp deres tanker og vise at motstand mot EEC er det som tjener deres interesser best. (Husbesøkene må for hele landets vedkommende utprøves før fellesferien og i hovedsak settes inn umiddelbart etter fellesferien dersom vi skal dekke alle husstander.)

Under prinsippet med personlig påvirkning kommer også valgkampformer som *kulturen med musikk og dikt, gateteater, propagandagrupper, stands etc.*

● Politikken vil vi kjøre ut i vel 10 temaer som sjølråderetten, EEC-hæren, arbeidsplassene etc. Hvert av temaene blir mest mulig knyttet til unionen.

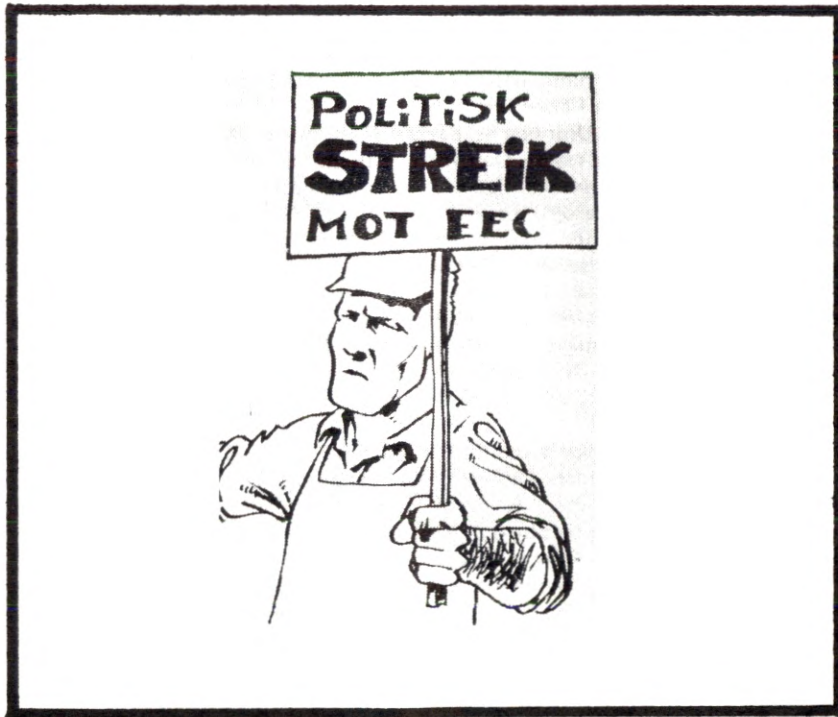
De fleste temaer blir presentert på *plakater*. Dessuten, for de viktigste, også trykte *veggaviser, oblater, små flyvesedler og merker*. De andre mindre viktige

temaer vil ikke få full serie, de kommer f.eks. bare som veggavis, oblat etc.

- Vi må oppsøke folk der de er. I sommermånedene vil vi søke å komme i kontakt med folk gjennom de typiske sommerlige aktivitetene. I former som lar seg forene med ferie og fritid vil vi gå inn for å vinne EEC-motstandere på badestrender, campingplasser, festivaler, lokale fester og samlinger o.l. Særlig viktig er det å ta i bruk den blomstrende folkelige kulturen i dette arbeidet. Fra sentralt hold vil vi utarbeide et tilbud som kan dekke en del viktige steder, men for å nå bredt ut krever det at de lokale gruppene sjøl mobiliserer det de har av krefter til å ta seg av slikt arbeid. Kartlegg de viktigste aktivitetene på ditt sted og legg en plan for hvordan arbeidet der best kan drives. Det er ikke store midlene som skal til for å nå ut med anti-EEC-kulturen. Overalt finnes det folk som er i stand til det.

- Kampanjen med prøveavstemninger er fortsatt meget viktig. Slik kan folket effektivt motvirke at «unionistene» dominerer organisasjonstoppene. Prøveavstemninger er «grunnplanets kongress».

- Store folkelige aksjoner må stå i brennpunktet i dagene opp mot folkeavstemninga. I et fylke planlegges en «allgang», en folkemarsj gjennom fylkets byer. I et annet planlegges store bondetog med traktorer og biler inn til nærmeste storby. Videre kan fiskebåtaksjoner i havnene, demonstrasjoner og ikke minst politiske streiker markere hvor folket står.

● Et slikt valgkamarbeid krever en innsats fra alle EEC-motstandere. Ingen enkelt organisasjon kan makte denne oppgaven alene. Derfor vil Arbeiderkomiteen ta initiativet til valgkampsentra lokalt, hvor alle, uansett organisasjonstilknytning, kan delta og gjøre sin innsats – liten eller stor – for at vi skal vinne folkeavstemninga.

2. SKJEMATISK FRAMSTILLING AV VALGKAMPOPPLAGGET.

1. *Husbesøk*

Dele opp området med andre anti-EEC-organisasjoner, få oversikt med kart, skraver av etc. Meget gode erfaringer med å gi beskjed på forhånd pr. stensil i postkassa. Oppfordre til å be inn naboen. Bruk litt tid. Ikke slå i hjel. Vi vil enhet med folket. Folk som overbevises snakker med andre, sprer ringer i vannet.

2. *Temaserier*

Plakat A3, veggavis A2, flyvesedler A6, oblat, merke.

- Union, sjølråderett
- EEC-hær, sikkerhetspolitikk
- Arbeidsplassene
- Kvinnene, dyrtid
- Fascifisering
- Jordbruket
- Fisket
- Sjøfarten
- Funksjonærer
- Tvilere
- AP-velgere
- Stå utafor
- Ungdommen
- EEC og u-land

De fem første er de viktigste. På husbesøk bør alle få stoff på de tre første. Bruk AKMEDs nye argumentsamling overfor folk som vil ha et helhetsyn.

3. *Større festivaler*

Tas også grep om sentralt.

4. *Lokale samlinger, større utfartssteder*

Plukk dem ut, sikre at de blir tatt grep om.

5. *Mobilisere særgrupper*

Opprop og lister etc. fra sosialarbeidere, kvinner, idrettsfolk etc. blir satt i gang. Viktig med lokale initiativ.

6. *Egne AKMED-fester, frikonsenter*

Flere lokalkomiteer har planer, særlig for sommeren. Følg opp. Fylkeskontorene i Oslo, Østfold, Bergen, Trondheim og Tromsø har mobil og hendig utstilling som kan disponeres.

7. *Gateteater, propagandagrupper*

Registrere, få i gang. Bruk enkle midler. Gode erfaringer med amatørkulturen.

8. *Konfrontasjonsmøter*

Møter med Ja til EF etc. og ta opp deres propaganda overfor velgerne. Gode erfaringer. Ta lokale initiativ.

9. *Prøveavstemninger*

10. Folkelige masseaksjoner

»Allgang» og oppmarsjer, bondetog, fiskebåtaksjoner, demonstrasjoner og politiske streiker.

3. HVA GJØRES NÅR?

- *Husbesøkene* bør utprøves før fellesferien og med hele sin tyngde tas opp fra 1. august og utover.
- Om *sommeren* er vi der folk er. Festivaler, samlinger, utfartssteder, campingplasser, idrettsarrangementer etc. Bruk kulturen og propagandagrupper.
- *Prøveavstemninger* hele tida.
- *Folkelige masseaksjoner* hovedsakelig i dagene opp mot folkeavstemninga.

4. HVILKE ER DE VIKTIGSTE GRUPPENE Å NÅ?

- Foruten *arbeidere, bønder og fiskere* som vi hele tiden må legge vekt på, må vi ta opp kvinnene og EEC.
- Tilhengerne retter sin propaganda mot kvinnene, 50% av folket, som er på gli.

Kvinnen vil få sin stilling svekket innenfor EEC.

AKMED vil om kort tid komplettere dette valgkampefttet med en folder om EEC og kvinnen, som alle komiteer må studere.

- Også *funksjonærer* må vi ta bedre grep om. Dette er en gruppe som mange steder er større enn industriarbeidere. Det finnes en brosjyre å få sentralt. Bestill.
- Om regjeringa kjører fram kabinettsspørsmålet, blir *AP-velgerne* svært

viktige. Bruk da vårt materiell under parolen »Arbeidervelgere – stem ikke med Høyre. Stem nei!»

FORSVAR NORSK SELVSTENDIGHET

Akkurat nå i tida fram mot folkeavstemninga skal vi ikke sette alternativet i høysetet. Den viktigste skillelinja går sjølsagt mellom medlemskap på den ene sida, og de andre alternativer på den andre.

Det sentrale er å avvise medlemskap. Bare hvis vi klarer det, skal vi for alvor starte en videre diskusjon om frihandel eller et mest mulig fritt og sjølstendig Norge. I en slik situasjon vil vi framholde at en handelsavtale best kan holde EEC-imperialismen stangen og sikre folkets interesser på lang sikt.

Mange velgere vil være interessert i vårt alternativ allerede nå. Da er det sjølsagt intet i veien for å diskutere linjene for et mere sjølstendig og uavhengig Norge med dem. Alternativet brukes følgelig i den muntlige propagandaen. Men la oss unngå unødig splittelse av EEC-fronten.

STUDIESPØRSMÅL.

Til valgkampopplegget:

- 1. Hvordan tillemppe valgkampopplegget lokalt? La ideene blomstre!**
- 2. Hvilket grunnlag finnes det for å reise lokale masseaksjoner opp mot folkeavstemninga?**
- 3. Hvilken hensikt tjener slike aksjoner?**

”ALTERNATIVET” OG ETTER VALGET

ET FRITT OG SJØLSTENDIG NORGE

Mange spør Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid: Kan vi sta utenfor EEC? Har dere noe alternativ?

Vårt svar har vært, og er, at vi ønsker et fritt, selvstendig Norge og at dette er uforenlig med EEC-medlemskap. Detaljert svar på spørsmålet om alternativ må i all hovedsak vente til vi har klart a avvise *fullt* medlemskap i EEC, – det er det som er truselen nå. Bare EEC-tilhengerne ønsker krangel mellom motstanderne om alternativer nå. Stortingets utenrikskomite lokket oss med at dersom vi ville kjøre ut et annet alternativ enn Folkebevegelsen, så ville vi lettere få statsstøtte til var informasjon. Selvsagt skal vi avvise slike splittelser.

HVEM SKAPER VÅR PRODUKSJON?

Enkelte hevder at handelen med utlandet er selve grunnlaget for økonomisk utvikling i Norge. Selvsagt er dette galt. Produksjonen i Norge, skapt av arbeidende norske kvinner og menn, er *grunnlaget* for vår økonomi. Skulle handelen være grunnlaget, måtte vi basere oss på et slags »lureri» for å oppnå størst mulig varemengde. Resultatet av produksjonen tilfaller i dag ikke dem som står i produksjonen. Store deler går direkte til banker og storindustriens eiere. Bl.a. dyrtida sørger for det. Men verdien av produktene er skapt ved *arbeid*, ikke ved handel.

EEC-MEDLEMSKAP – UTENLANDSK KONTROLL MED NORSKE PRODUKSJONSRESULTATER

Svært mye av norsk produksjon er alt nå under utenlandsk kontroll.

Bare råvarene blir produsert her, – foredlingen foregår ofte i utlandet. Dette gjelder f.eks. ferrolegeringer og aluminium.

Hvis vi blir meldt inn i EEC, kan vi miste omtrent all kontroll med norsk økonomi. Ved utenlandske oppkjøp eller ved at norsk industri gjøres til bare ett ledd i en lang foredling i storkonserner, vil beslutninger for godt bli fattet utenfor våre grenser. Resultatene av utnyttingen av våre naturressurser, f.eks. olje, blir ilandført til storkonserner i Sentral-Europa og ikke i Norge. Overskuddet av produksjonen blir ført ut av landet. Et godt eksempel på et slik utvikling ser vi i Italia, der kapitalen blir flyttet til andre EEC-land, samtidig med at arbeiderne i stadig større grad ma finne seg jobber i utlandet.

Fri kapitalbevegelse og fritt arbeidsmarked fører til at undertrykkingen av hele nasjonen øker.

KAN NORGE KLARE SEG UTENFOR?

I Folkebevegelsens motmelding er det beregnet at forskjellen i tollbelastning mellom fullt EEC-medlemskap og handelsavtale, bare er 55 mill. kroner pr. år de neste ti årene. I lys av dette sprekker skremslene om uoverstigelige tollmurer som en ballong. Selv om Danmark og England går inn i EEC, så rokker det bare på samhandelen, *ikke* på selve innsatsen det norske folket gjør i produksjonen. *Begge* disse landene har i de siste årene hatt *ekstra*-toller overfor Norge (de såkalte importavgifter) som er vel så høye som dem EEC truer med nå. Og til tross for det klarte vi oss utmerket.

HVA MED FRIHANDEL?

Noen hevder at frihandel er bra. Ett er sikkert: Det er i alle fall bedre enn fullt EEC-medlemskap, fordi det sikrer oss retten til å stoppe direkte oppkjøp og overta-

king av norsk industri etc. Men samtidig åpner frihandel for utkonkurrering av norsk hjemmeindustri og for ytterligere utvikling av at vi bare leverer råvarer og deler til storindustrien i bl.a. Vest-Tyskland. Derfor sikrer ikke en frihandelsordning med EEC det norske folket mot imperialistenes forhåpninger om å få tak i norsk olje og norske råvarer. Det er ikke tilfeldig at EEC ser på dette som nest-beste løsning. I Sverige og Finland kjemper motstandsorganisasjonene mot frihandelstilknytning til EEC fordi disse avtalene lett kan utvikles til fullt medlemskap.

NORGE MÅ STOLE PÅ EGNE KREFTER

Vi mener at en politikk som skal sikre norsk selvstendighet må avvise alle forsøk fra utlandet på å dominere norsk økonomi. Sjølsagt skal vi handle med utlandet, det trenger vi, og folket har nytte av det. Men vårt

hovedprinsipp må være mer enn før »å stole på egne krefter». Det betyr at vi ikke skal gjøre oss *avhengige* av de vi handler med. Selv om vi kjøper f.eks. maskiner fra Tyskland, så må vi mer og mer sikre oss at norsk økonomi kan stå på egne bein, klare å produsere allsidige produkter vi trenger.

Ved en slik politikk vil vi stå mye sterkere overfor stormaktene, fordi vi ikke er totalt avhengige av utenrikshandelen.

HVA BETYR DETTE I PRAKSIS?

Idag er vi avhengige av import på en rekke områder. Det gjelder f.eks. matvarer, maskiner, tekstiler og skotøy, olje etc. etc. Sjølsagt kan vi ikke produsere alle varer selv. Men vi kan produsere langt mer enn vi gjør nå, bl.a. fordi det ofte er norsk industri som blir *nedlagt* når vi blir avhengige av import. Det gjelder f.eks. skotøy, tekstiler og jordbruksprodukter.

Åt Norge i mindre grad enn andre land gjennom strukturrasjonalisering og import har gjort seg avhengig av få store spesialiserte bedrifter, ble av forretningsbladet

»Veckans Affärer» betegnet som grunnen til at Norge alltid rammes mindre av krisene enn andre vestlige land. Norge står nemlig på mange bein ennå. EEC-medlemskap vil endre det.

SKAL VI MELDE OSS UT AV VERDEN?

Nei, vi mener ikke det. Vi sier ikke at vi skal slutte å handle. Men en slik politikk som vi antyder her, en norsk politikk for uavhengighet, vil stille nye linjer for utviklingen. F. eks.: Er det ikke mulig, med vår moderne teknikk å øke vår selvforsyning med jordbruksvarer? Er det ikke mulig å klare å produsere skotøy selv her i landet? Selvsagt er det mulig. Det betyr også at vi utnytter de ressurser som er her i landet. Det er en politikk som vest-tysk imperialisme, Krupp & Co., ikke liker. Men det er en politikk som i realiteten støtter alle verdens folk. Sjølsagt betyr dette en omlegging. Men det betyr en omlegging for å hindre nedbygging av distriktene og Norge. Til sikring av arbeidsplassene og mer reell norsk selvstendighet.

ETTER FOLKEAVSTEMNINGA

Det er tre viktige muligheter for resultat av folkeavstemningen. Vi må diskutere disse for å få en politikk for AKMED etter folkeavstemningen. Utenrikskomiteen oppfordret oss til å love at AKMED skulle nedlegges straks etterpå – det avslo vi selvsagt. Folkebevegelsen har sagt at de vil nedlegge sin organisasjon etter at behandlingen er ferdig. La oss se på mulighetene for situasjonen etter folkeavstemningen.

1. VI VINNER FOLKEAVSTEMNINGEN

Dette er fortsatt det mest sannsynlige utfall, til tross for trusler om regjeringsskifte og hele statsapparatets storkjør for medlemskap. Et slikt utfall vil være en stor seier for folket – overfor den politikk mektige krefter blant

storkapitalen har forsøkt å føre fram det siste tiåret. Det reiser perspektiver for å utvikle en anti-imperialistisk politikk videre, for å øke norsk sjølråderett og tilbakevise de framstøtene som har foregått til nå. Krav om oppkjøp av utenlandske bedrifter for å sikre norske arbeidsplasser, kan fremmes. Utvidelse av fiskerigrensen til 50 mil kan bli et realistisk krav. Økte krav for å sikre folket mot miljødelegging, krav for å hindre avfolking vil bli reist.

Hva er vår holdning til dette? Vi må aktivt støtte alle krav som vil øke norsk sjølråderett fordi det er en konkret bedring av livsvilkårene til folket. Samtidig styrker de folkets posisjoner mot nye EEC-framstøt, fordi disse aksjonene vil styrke den nasjonale råderetten over norske ressurser.

Det vil være en seier som åpner muligheter. Men ingen endelig seier. EEC vil fortsatt ha behov for norske metaller, norsk olje, norske markeder. Ingen folkeavstemning kan bremse deres økonomiske og politiske behov for å få Norge som medlem. Arbeiderbladet har alt sagt fra at spørsmålet om medlemskap vil fremmes igjen meget snart.

AKMED vil derfor etter en seier i september få store oppgaver. Både for å sikre at Bratteli & Co. ikke omgår resultatet, og for å slå tilbake de forsøkene som vil komme med å uthule folkets seier.

2. FLERTALL FOR EEC

Vi må være klar over at dette kan bli resultatet. En slik situasjon vil tilsynelatende være meget dårlig. Mange kan bli grepet av nederlagsstemning og stoppe å motarbeide imperialismen.

En slik situasjon fører imidlertid med seg momenter som kan legge grunnlag for en endring. Regjeringen har enda ikke presentert regningen for EEC-medlemskapet. Lovverket skal endres, de norske arbeidsplassene vil bli lagt åpne for utkonkurrering og oppkjøp. Storkapitalen vil reise ennå sterkere krav til folk om måtehold for å sikre industrien i EEC. Når EEC betyr forverring for folk flest, så er det mulig å fortsette motstanden og tvinge EEC-politikken i kne.

Men dette krever hardt målbevisst arbeid. Alle anti-imperialister og EEC-motstandere må mobiliseres, det trengs en kraftig ledelse til å bekjempe all defaitisme.

AKMED må i en slik situasjon absolutt ikke nedlegges, fordi at et EEC-medlemskap nettopp vil stille folket overfor de store nye byrdene vi har lagt fram i tida til nå. Derfor trenger folket mer enn noensinne en antiimperialistisk enhetsfront.

Blir vi medlemmer fra 1973 så vil det være et alvorlig tilbakeslag for folkets kamp. Utviklingen i EEC, med hard undertrykking av folket, kan gjøre det mulig å reise folkeflertallet mot medlemskapet igjen.

Det står fram to viktige oppgaver for AKMED: For det første å fortsette dyrtidslinja, å forsvare folkets livsvilkår mot EEC-imperialismen. For det andre å stille parolene for å få Norge ut av EEC. Dette krever et tålmodig og langvarig arbeid. Men alle erfaringer peker på at det er mulig å frigjøre seg fra imperialismen. Men erfaringene viser også at imperialistene ikke gir seg frivillig, de tar alle midler i bruk for å kue folkene når de krever frihet. Derfor stiller en slik frigjøring meget større krav til folket enn nå.

3. AVSTEMNINGEN BLIR UKLAR

Dette er en mulighet vi ikke kan se bort fra. Hvis utfallet er omkring uavgjort, eller hvis det er trukket inn helt nye momenter i siste liten, kan en få en situasjon der det er rom for tolkninger. »Nye momenter i saken», »regjeringen må føle ansvaret», vi vil få politisk taskespill for å få Norge med. I en slik situasjon kan lett folket passiviseres og de »ansvarlige» politikerne rive ned det folkets kamp har brakt fram. Bare en stormobilisering av folket kan hindre at dette skjer.

I en situasjon med uklart resultat, vil de 44 stortingsmenn som i dag er mot EEC bli utsatt for et voldsomt press fra utenlandsk og norsk monopolkapital. For at de skal kunne opprettholde sitt standpunkt mot EEC og for det norske folkets livsinteresser, behøver de den kraftigste støtte fra folket selv. Det er vår oppgave å være beredt til å reise en slik støtte, slik at EEC-medlemskap kan forhindres. Liksom i 1884 ved innføringen av parlamentarismen og i 1905 vil folket selv kunne sikre at et riktig standpunkt blir tatt i Stortinget.

STUDIESPØRSMÅL.

Til »Alternativet» og »Etter folkeavstemninga»:

1. Hvilken hensikt har det med en varig front, og hva skal AKMED gjøre

1) dersom vi taper og 2) dersom vi vinner folkeavstemninga?

Vi foreslår to studiemøter.

EUROPA SNAKKER
MED 10 STEMMER,
DET ER 9 FOR
MYE.

BARE IKKE S! DET
SÅ HØGT AT DET
HØRES I NORGE!

SLUTT AKTIVT OPP OM EEC MOTSTANDEN!

**LES AKMEDs NYE
ARGUMENTSAMLING OG KVINNEFOLDER.**

STØTT AKMED ØKONOMISK!
Send penger over postgirokonto 20 88 77.

**BLI MEDLEM AV
ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID!**

**Vi EEC-motstandere utgjør et solid flertall av det norske folket.
MEN: Skal vi være sikre på å avverge EEC-truselen, må vi stå
sammen – vi må organisere oss. Vi oppfordrer alle EEC-motstan-
dere til å bli medlem av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid,
Boks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8. Send minimum kr. 5,- til
postgiro 20 88 77 (Pensjonister og skoleelever: minimum kr.1,-).**